

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 170/03-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. R., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline vo veci vedenej pod sp. zn. 19 Cb 585/98, ako aj porušenia čl. 20 ods. 1, čl. 46 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajskej prokuratúry v Žiline vo veci sp. zn. Kc 2034/97 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Ing. D. R. v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 585/98 o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažnosť Ing. D. R. v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline

v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 585/98 o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci.

3. Sťažnosť Ing. D. R. v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajskej prokuratúry v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 2034/97 o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

4. Sťažnosť Ing. D. R. vo zvyšnej časti o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 14. januára 2002 doručené podanie Ing. D. R. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom B., označené ako „Sťažnosť“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ ňou namieta zbytočné prietahy v konaní Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) vo veci jeho žaloby o neplatnosť zmluvy o prevode obchodného podielu vedenej pod sp. zn. 19 Cb 585/98.

V tejto súvislosti uviedol:

„Koncom mesiaca júna 1998 som na Krajský súd v Žiline podal Návrh žaloby o neplatnosť zmluvy o prevode obchodného podielu spoločnosti INTREL s. r. o., Liptovský Mikuláš na základe tých skutočností, že moji spoločníci v uvedenej spoločnosti a to M. K. ... a Ing. J. G. ... predložili dňa 14. 08. 1997 Okresnému súdu v Žiline – Obchodnému registru Návrh zmeny v Obchodnom registri, v ktorom žiadali vymazať mňa, ...spoločníka spoločnosti INTREL s. r. o., ako spoločníka uvedenej firmy z uvedenej spoločnosti, pričom súdu predložili Zmluvu o prevode obchodného podielu, overenú notárom, podľa ktorej som mal svoj podiel v uvedenej spoločnosti údajne previesť na svojich spoločníkov.

...Na základe uvedeného Návrhu zmien, najmä však zmluvy o prevode obchodného podielu a dodatku č. 7 k Spoločenskej zmluve, Okresný súd v Žiline – Obchodný register vykonal zmeny a vymazal mňa Ing. D. R. z Obchodného registra ako spoločníka spoločnosti INTREL s. r. o., Liptovský Mikuláš.

...Uvedený dodatok č. 7 k Spoločenskej zmluve som však nikdy ja osobne nepodpísal. V žalobe adresovanej Krajskému súdu v Žiline som o tom predložil súdu nezvratiteľné dôkazy...

...Na základe uvedených skutočností som ako poškodená strana podal na Okresnom súde PZ odbore vyšetrovania oznámenie o tr. čine podvodu. Na základe môjho oznámenia vyšetrovatelka Okresného úradu vyšetrovania PZ v Liptovskom Mikuláši požiadala o písomznalecký posudok na overenie pravosti podpisu Ing. D. R. na zmluve o prevode obchodného podielu spoločnosti INTREL s. r. o. Podľa písomznaleckého posudku súdnej znalkyne bolo preukázané, že podpis mňa Ing. D. R. na uvedenom doklade nie je mojím podpisom.

...Napriek týmto jednoznačným písomným dôkazom, Krajský súd v Žiline, napriek tomu, že od podania žaloby uplynula lehota takmer tri a pol roka, nielen že nerozhodol, ale vo veci doposiaľ ani nevytýčil pojednávanie.

Z Čl. 1.1. Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že Slovenská republika je demokratický právny štát. ...

Čl. 46 Ústavy SR zaručuje každému, že sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu Čl. 46. 2 (správne má byť 48 ods. 2) Ústavy SR zaručuje každému právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol verejne vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Čl. 20 Ústavy SR zaručuje každému právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Postupom Krajského súdu v Žiline považujem moje vyššie uvedené ústavné práva za porušené.“

Okrem toho sťažovateľ namietal aj postup krajského prokurátora v Žiline pri preskúmaní zákonnosti vykonania zápisu zmien v obchodnom registri Okresného súdu

Žilina, postup Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru v Liptovskom Mikuláši vo veci vyšetrovania podozrenia zo spáchania trestných činov podvodu (uznesenie sp. zn. ČVS: OÚV-321/98 z 19. marca 1998), falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery, postup policajného orgánu Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava IV vo veci vyšetrovania podozrenia zo spáchania trestného činu vydierania a trestného činu poškodzovania cudzej veci (uznesenie sp. zn. ČTS: ORP-97/KV-98-IV zo 17. decembra 1998), ako aj postup Okresnej prokuratúry v Žiline (list č. k. Pc 2027/97-42 z 8. decembra 1997), Okresnej prokuratúry Bratislava IV (list č. k. Pn 5001/98-23 z 20. marca 1998 a list sp. zn. Pr 175/98 z 13. januára 1999), Krajskej prokuratúry v Žiline (list č. k. Kc 2034/97-20 z 12. januára 1998 a list č. k. Kc 2034/97-42 z 27. februára 1998), Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (listy č. k. IV Gn 2567/97-185 z 20. júla 1998, č. k. IV Gn 2567/54 z 5. marca 1998 a č. k. VI Gc 3036/98-8 zo 6. marca 1998) a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (list č. p. K-149/02-Sť-98 z 5. októbra 1998) pri preskúmaní zákonnosti zmien zápisu v obchodnom registri a pri vybavovaní podnetov sťažovateľa vo veciach podozrenia zo spáchania uvedených trestných činov. V rámci týchto postupov malo dôjsť k porušeniu čl. 1 ústavy a „viacerých článkov“ ústavy.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyniesol tento nález:

1. Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, Generálnej prokuratúry a Ministerstvom vnútra SR sťažovateľovi porušila Čl. 1.1, Čl. 12, Čl. 20, Čl. 46, Čl. 48 ods. 2, Čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd priznáva v zmysle Čl. 127 ods. 3 Ústavy SR sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 300 tisíc korún, ktoré zaplatia Ministerstvo Spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR a Generálna prokuratúra SR spoločne a nerozdielne.“

Keďže podanie sťažovateľa neobsahovalo náležitosti predpísané zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd opakovane (23. januára 2002, 14. februára 2002, 5. augusta 2002 a 6. septembra 2002) vyzval sťažovateľa, resp. neskôr jeho právneho zástupcu na doplnenie a upresnenie podania.

Sťažovateľ pripojil na výzvu ústavného súdu 12. februára 2002 k podaniu splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom udelené advokátovi JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K. Po ďalšej výzve advokát oznámil 21. februára 2002 ústavnému súdu, že prijal zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom vo veci sp. zn. Rvp 59/02.

Právny zástupca sťažovateľa v podaní označenom ako „Úprava podania vo veci vedenej pod sp. zn.: Rvp 59/02-10“, ktoré bolo doručené ústavnému súdu 11. apríla 2002, uviedol:

„V označenej veci sťažovateľa Ing. D. R. s poukazom na § 79a ods. 1 Zák. č. 124/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov žiadam, aby sa jeho podanie posudzovalo ako podanie podľa tohto zákona.

Na žiadosť klienta nezasahujem úpravou do ostatných častí pôvodného podania vyjmúc bod II. v ktorom uvádza argumenty, svedčiace o porušení jeho základného práva, zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní, vedenom pod sp. zn. 19 Cb 585/98.

Trváme na obsahu podania dotyčne tohto bodu s tým, že v súčasnosti už síce bol vo veci vyneseny rozsudok, nie je však vyhotovený a doručený a teda nie je ani právoplatný. Vzдор tomu je opodstatnené tvrdenie, že lehota 3,5 roka, ktorá uplynula od podania návrhu po rozhodnutie nie je primeraná a tvrdenie, že súd postupoval so zbytočnými priet'ahmi (napriek priloženej sťažnosti) je opodstatnené.

Návrh tejto časti teda smeruje proti Krajskému súdu v Žiline.

Podaním sa uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie. Jeho výšku možno považovať za primeranú predovšetkým s ohľadom na následky, ktoré sú v priamej príčinnej súvislosti s nekonaním súdu. Množstvo závažných udalostí so závažnými majetkovými dopadmi, ktoré sú iba s veľkou námahou a iba čiastočne reparovateľné, takýto dôvod predstavuje. Objektívne sa dá pripustiť, že ide o protiprávne zásahy v neobvyklom rozsahu. Je preto požadované zadosťučinenie skôr nízke a v tomto ohľade sa sťažovateľ dovoľáva dôkladného zváženia senátu pri jeho prípadnej úprave smerom hore.“

Ústavný súd si vyžiadal 15. mája 2002 spis krajského súdu sp. zn. 19 Cb 585/98. Predseda krajského súdu v odpovedi na žiadosť ústavného súdu uviedol:

„Oznamujeme Vám, že spis 19 Cb 585/98 Vám v súčasnej dobe nemôžeme zapožičať, nakoľko vec nie je právoplatne skončená a toho času je v štádiu odvolacieho konania.

V danej veci bol dňa 6. 3. 2002 vyhlásený rozsudok, ktorým súd nároku žalobcu proti žalovaným v 2. a 3. rade vyhovel. Zástupca žalobcu PhDr. V. písomné vyhotovenie rozsudku, ktorý mu bol doručovaný dňa 22. 4. 2002, nevyzdvihol v úložnej lehote.

Dňa 9. 4. 2002 na návrh žalobcu bolo vo veci vydané predbežné opatrenie.

Proti rozsudku i predbežnému opatreniu žalovaný v 3. rade podal odvolanie. Z uvedených dôvodov bude spis predložený na Najvyšší súd SR po vykonaní všetkých potrebných procesných úkonov.“

Ústavný súd ďalej vyzval 5. augusta 2002 (a opakovane 6. septembra 2002) právneho zástupcu sťažovateľa, aby upresnil podanie v časti týkajúcej sa navrhovaného rozhodnutia tak, aby z neho bolo jasné, ktorými rozhodnutiami (presné označenie príslušných rozhodnutí) ktorých orgánov verejnej moci sa porušili konkrétne základné práva a slobody sťažovateľa.

Sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 11. septembra 2002 reagoval na výzvu ústavného súdu nasledovne:

„V reakcii na Vašu výzvu oznamujem, že

- s poukazom na moje podanie zo dňa 09. 04. 2002 zotrvávam na návrhu, špecifikujúcim bod II pôvodného podania sťažovateľa. V tejto časti teda sťažovateľ namieta porušenie jeho základného práva, zaručeného čl. 48 ods. 2/ Ústavy SR postupom Krajského súdu v Žiline v konaní, vedenom pod sp. zn. 19 Cb 585/98;

- v časti pôvodného podania, označenej omylom ako časť II – správne teda III, v ktorej sa napáda postup Krajského prokurátora v Žiline, sa sťažovateľ domáha uznania porušenia čl. 20 ods. 1/ Ústavy SR a čl. 1 ods. 1/ Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušenia týchto základných práv sa svojím postupom aj v rozpore s čl. 149 Ústavy SR dopustil Krajský prokurátor v Žiline. V tomto ohľade poukazujem na korešpondenciu – dôkazy pripojené k pôvodnému podaniu. Ako

z odpovede Krajskej prokuratúry v Žiline (sp. zn. Kc 2034/97-42) vyplýva, bol Krajský prokurátor informovaný a teda mal vedomosť o tom, že došlo k situácii, kedy bol podľa § 32 Obch. zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov povinný upozorniť registrový súd na nezuhu medzi skutočným právnym stavom a stavom zápisov v obchodnom registri. Formulácia tohto ustanovenia neumožňuje („upozornia“!) zaujať prokuratúre také stanovisko, aké to z uvedenej odpovede vyplýva: skonštatovať, že evidentne došlo k podvodnému konaniu a súčasne akceptovať, že registrový súd nie je povinný pri zápisoch kontrolovať pravosť predložených listín. Spojitosť medzi týmto zanedbaním povinnosti a následkom, ktorým je znemožnenie riadnej ochrany a užívania majetku, je evidentná. Podľa § 114 ods. 1/ Obch. zákonníka obchodný podiel predstavuje práva a povinnosti spoločníka a im zodpovedajúcu účasť na spoločnosti. Z predložených dôkazov vyplýva, že k neoprávnenej manipulácii došlo s jeho obchodným podielom, teda mojím vlastníctvom. Zabrániť gradácii následkov z takéhoto činu bolo nielen v právomoci, ale aj v povinnostiach Krajskej prokuratúry;

- keďže som v zostávajúcej časti podnetu (sťažnosti) nezískal súhlas na jeho úpravu, ponechávam rozhodnutie o nej na úvahe Ústavného súdu.

Keďže v oboch prípadoch ide o porušenie práv sťažovateľa nečinnosťou, považujem sťažnosť za dostatočne podloženú predloženými dôkazmi.

Navrhujem preto, aby Ústavný súd vyniesol nález:

Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 585/98 porušil základné právo sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietahov, zaručené čl. 48 ods. 2/ Ústavy SR. Krajská prokuratúra v Žiline, preverujúca podnet sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 2034/97-42 svojou nečinnosťou porušila základné právo sťažovateľa na zákonnú ochranu vlastníctva, zaručenú čl. 20 ods. 1/ Ústavy SR a právo na pokojné užívanie majetku, zaručené čl. 1 ods. 1/ Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Pokiaľ ide o primerané zadosťučinenie, pôvodný návrh nemením.

Navrhujem tiež priznať sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a 2 a § 49 až 56 zákona o ústavnom súde, pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona. Ústavný súd preto priebežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

1. Ústavný súd po predbežnom prerokovaní v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy konštatoval, že krajský súd vo veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. 19 Cb 585/98 neodmietol konať. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu zmyslom ústavného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť. K odopreniu súdnej ochrany preto nedochádza, ak osobe bolo umožnené domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na všeobecnom súde (I. ÚS 62/97, I. ÚS 35/98). Súčasťou základného práva na súdnu ochranu nie je aj povinnosť súdu vyhovieť návrhu účastníka konania (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97).

Uvedené skutočnosti vylučujú akúkoľvek súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd sa ďalej osobitne zameril na preskúmanie opodstatnenosti časti sťažnosti sťažovateľa namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže ústavný súd

berie do úvahy, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom..., ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd z predloženej sťažnosti a zo spisu vo veci sp. zn. 19 Cb 585/98 zistil, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 19 Cb 585/98.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zistil, že sťažovateľ doručil návrh žaloby o neplatnosť zmluvy o prevode obchodného podielu krajskému súdu 30. júna 1998 spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia. Krajský súd návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol uznesením z 20. októbra 1998, pričom v odôvodnení tohto rozhodnutia prejudikoval aj zjavnú neodôvodnenosť žaloby sťažovateľa vo veci samej. Po odvolaní sa sťažovateľa a po vrátení veci krajskému súdu sťažovateľ vzal svoj návrh na vydanie predbežného opatrenia späť podaním zo 7. decembra 1999. Najvyšší súd Slovenskej republiky späťvzatie návrhu pripustil uznesením zo 7. februára 2000, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 13. apríla 2000 (v rámci svojho rozhodnutia tiež zrušil uznesenie krajského súdu z 20. októbra 1998 a konanie vo veci predbežného opatrenia zastavil).

Krajský súd konal ďalej v decembri 2001 a postupne nariadil dve pojednávania (31. januára 2002 a 6. marca 2002), pričom na druhom pojednávaní rozhodol vo veci samej. Po predložení spisu sp. zn. 19 Cb 585/98 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 26. júna 2002 tento potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci vydania predbežného opatrenia (sp. zn. 3 Obo 186/02 z 29. júla 2002 právoplatným a vykonateľným 2. septembra 2002) a rozsudkom sp. zn. 3 Obo 185/02, ktorý nadobudol právoplatnosť 19. marca 2003, potvrdil aj rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Ústavný súd ďalej vzal do úvahy, že sťažovateľ bol v konaní pôvodne zastúpený osobou bez právnického vzdelania, čo ovplyvnilo povahu procesných úkonov sťažovateľa, ktoré boli obsahovo nejasné a neurčité. Po vypovedaní splnomocnenia tomuto zástupcovi sťažovateľ najprv poveril svojim zastupovaním advokáta, ktorý bol pôvodne právnym zástupcom žalovaného (od 6. októbra 1999, avšak 9. januára 2002 toto splnomocnenie odvolal), pričom neskôr opätovne splnomocnil svojim zastupovaním pôvodného zástupcu (od 22. januára 2002). Právny zástupca na výzvu súdu (predvolanie na výsluch za účelom objasnenia veci samej po uzavretí otázky nariadovania predbežného opatrenia) reagoval žiadosťou o odročenie termínu predvolania.

Keďže z uvedených dôvodov doterajšia doba konania pred krajským súdom nesignalizuje reálnu možnosť existencie takej neprimeranej doby pri prerokúvaní jeho veci (okrem prietahu po zastavení konania o vydaní predbežného opatrenia približne od mája 2000 do decembra 2001), ktorá by mohla viesť k záveru o porušení označeného základného práva, ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy ako zjavne neopodstatnenú.

2. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre vychádza z toho, že ochranu vlastníckemu právu pred jeho ohrozením alebo porušením zásadne poskytujú všeobecné súdy (I. ÚS 132/93). Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods.1 ústavy postupom krajského súdu, pre nedostatok právomoci.

3. V súvislosti s namietaným porušením čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 149 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Žiline vo veci sp. zn. Kc 2034/97 a jej rozhodnutím č. k. Kc 2034/97-42 ústavný súd uvádza, že v danom prípade ide o rozhodnutie z 27. februára 1998, ktorým bol odložený opakovaný podnet sťažovateľa z 12. decembra 1997 (vo vzťahu k nemu aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky odložila sťažnosť sťažovateľa listom č. k. VI Gc 3036/98-8 zo 6. marca 1998). Tieto skutočnosti znamenajú, že od skončenia

tejto veci uplynulo viac ako 5 rokov, čo znamená, že lehota stanovená na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k základným právam, ktorých porušenie sa namieta, nebola zachovaná.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že postup súdneho alebo iného orgánu (v tomto prípade Krajskej prokuratúry v Žiline a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky), ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v trestnoprávnej veci (v tomto prípade zaobranie sa vecou v rámci svojej právomoci a odloženie veci sťažovateľa), nie je možné považovať za porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 6/97, II. ÚS 86/02).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

4. Vo vzťahu k zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľa ústavný súd konštatoval, že ani po niekoľkých výzvach na upresnenie petitu sťažovateľ neodstránil nedostatky v základných náležitostiach sťažnosti, predovšetkým v častiach II, III a IV jeho pôvodného podania, ktoré smerovalo proti označeným orgánom činným v trestnom konaní, orgánom prokuratúry, Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, resp. ich rozhodnutiam, t. j. v konečnom dôsledku neobsahovalo jasný a zrozumiteľný návrh, pokiaľ ide o označenie článkov súvisiacich so základnými právmi, ktorých porušenie sa namieta, v spojitosti s ďalšími ustanoveniami ústavy (čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ústavy), pokiaľ ide o odôvodnenie ich porušenia, resp. o určenie, ktorými rozhodnutiami ktorých orgánov verejnej moci sa porušili konkrétne základné práva a slobody sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov bola sťažnosť sťažovateľa vo zvyšnej časti odmietnutá pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2003